

רק לא גבי גזית

בימים אלה מתנהלת מלחמה עקובה מירקע בתוך מיסדרונות הטלוויזיה. נושא המלחמה הוא התוכנית סופיסופ, שאמורה לחזור למירקע ב-1 בספטמבר. ליתר דיוק, נושא המלחמה הוא חזרתו של גבי גזית לתוכנית, לא רק כמנחה, אלא גם כמפיק. ועד עיתונות-הפקה בטלוויזיה התארגן למלחמה במינויו של גזית כמפיק. הטענה היא שגזית אינו מפיק מיקצועי, ובטלוויזיה יש די מפיקים מוכשרים, חסרי-עבודה, היכר לים למלא את התפקיד בתוכנית כליכך יוקרתית.

עם חלוף הימים הקצין הוועד את עמדתו, והוציא הודעה שבה הוא מבהיר את התנגדותו ומורה לעובדים להימנע מכל שיתוף-פעולה עם התוכנית.

ביום השישי התקיימה ישיבה של חברי הוועד עם חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, ובו שטחו נבחריהוועד את טענותיהם. יבין, הי

רוני מילוא דוברת שלא מוותרת

רוע כמי שאינו אוהב מלחמות, ניסה לגשר בין הניצים, וביקש מגזית להסכים למינוי מפיק לתוכנית.

אריה מקל, מנכ"ל-הרשות, לא אהב את התערבותו של יבין והודיע שלועד אין זכות התערבות בנושא מינויים.

אך הוועד בשלו. ביום הראשון היתה אמור רה לצאת ניירת-שידור לצילומים לתוכנית סופיסופ, אך בגלל הוראת הוועד לאי-שיתוף פעולה, לא יצאה הניירת.

בינתיים מתבצרים הצדדים בעמדותיהם, ועלייתה של התוכנית אל המירקע בזמן המיועד מוטלת בספק.

העובדים חוששים שהסכמתם למינויו של גזית כמפיק תפרוץ סכר, שבעיקבותיו ישנונו נהליה-העבודה כשאר תוכניות-האירוח בטל וויזיה — סיבה למסיבה ומוציא — שגם כהן המנחים הם אנשי-רדיו: ריבקה מיי כאל ויאבי אתגר.

גם רוני מילוא רוצה

לפני ימים אחרים התקשרה דוברת המיש"ר לראיכות-הסביבה לעורך חדשות-הילה של הטלוויזיה, וביקשה לשרר ידיעה על פגישה שערך השר רוני מילוא עם ככירים בארצות-הברית. העורך אמר שהידיעה אינה מספיק חשובה לשידור, וכי לא ישרר אותה במהרה.

לא עבר זמן רב ולעורך התקשר חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, וביקש לשרר את הידיעה. העורך סירב.

אחרי זמן קצר התקשר אריה מקל, מנכ"ל הרשות, לעורך, והורה לו לשרר את הידיעה. העורך התווכח עם המנכ"ל וטען גם כאזינוי שלרעתו הידיעה אינה מספיק חשובה.

עם תום השיחה התקשר העורך לאהרון הראל, יו"ר הרשות, ואיש מיפולגת-העבודה, סיפר לו את הסיפור וביקש ממנו גיבוי לאי-שידור הידיעה. הראל לא נתן את הגיבוי המבוקש והידיעה שודרה. עורך-הרדיו רוני פיינשטיין, חבר מיפולגת-העבודה בוועד-המנהל של רשות השידור, הביא השבוע את הסיפור כרוגמה לפוליטיזציה הפרועה המתנהלת בתוך הרשות ועל המירקע.

התחתתי אתמול

שלמה ארד, כתב הטלוויזיה, נכנס לפני שבוע למחלקת-החדשות ואמר לעמיתיו הנדמים: "אני רוצה להודיע לכם שהתחתתי אתמול. הכנת כתבה ואני מבקש שמישהו אחר יערוך אותה במקומי".

שיבר חוזר לידיעות

שימעון שימר, כתבנו בושינגטון של קורי-ישראל עומד לחזור ארצה בזמן הקרוב, עם סיום תפקידו. אך שימר אינו חוזר

גבי גזית רוצה להיות מפיק

מתבטא כפורומים שונים ואומר שאינו יודע אם הוא בעד או נגד יבין לקרנציה שנייה, אך בינתיים, עד שייקבע המנהל, הוא יכול להשתמש ביבין כרצונו.

מיים על מה שעשו, ועל מה שלא עשו, והגרוע מכל, אשמים על כך שניצלו.

אחת נושאת איתה את מבטו של אביה. מבט מאשים על ששיכנעו אותו לצאת את מחבואו, שאליו לא שב עוד לעולם. אחר נושא עימו את תנועת ידו החדה של אחיו.

האיש שהונצח בבול הגטו

בסקי רק שימש להם עלה תאנה. יש מי שאומרים אחרת. אומרים שתושבי הגטו לא ידעו, שרומקובסקי משך אותם באף, שהוביל אותם לאיפה שרצה. כאילו היה החליט מהמליץ. ששאלת השאלה: האם יכול

תנועה שהרחיקה אותו מאיש הגסטפו שברק את ניירות האת. זיכרון אחרון מאחיו שאותו לא ראה שוב. לרגע היה נזמה כי התיאורים הכואבים אינם סתם קטעים טראגיים. היתה תחושה כי

רומקובסקי אין נבול לשיעון נרדוח

להיות שלא ראו מה מתרחש? והתשובה הפי שוטה היא: כן הם לא ראו מה קורה מכיוון שהתאמצו כליכך לעצום את העיניים, לא לראות את המציאות. ומה כליכך מפתיע. צריך רק להסתכל סביב ולראות שרבר לא השתנה. האם יש מישהו היום המוכן לפתוח את העיניים? יש מי שיכול לעמוד בעיניים פקוחות מול המציאות?

המשתתפים מוצאים מיספור תחת רגשות האשמה מאשמה כבדה עוד יותר. אחרי התוכנית, כמו לפני, ברור לחלוטין שתושבי גטו לודג' ידעו את האמת. הם לא האמינו ליריעות שהגיעו באמצעות הרדיו וגם ממקורות אחרים. לא האמינו, אבל ידעו! בכלל לא חשוב איך תיעתע רומקובסקי בתור שבי הגטו. לא חשוב כיצד שיכנע אותם למי שור כמו ידיהם את ילדיהם ואחיהם לירי הגר-

צילום: יעקב גולד